

Arrest

nr. 319 312 van 30 december 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J. P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J. P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1989.

De bestreden beslissing, betekend op 17 december 2024, werd genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming dat de verzoekende partij op 21 november 2024 in België heeft ingediend.

De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om het verzoek om internationale bescherming te behandelen op grond van de volgende motieven:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam: [I.]
voornaam: [M. R.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer I., M. R., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 21.11.2024 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene legde hierbij De betrokkene legde een kopie voor van een badge uit het leger met nummer [...] en een kopie van een rijbewijs met nummer [...]. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrücken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrücken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrücken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 23.09.2024. Deze treffer toont tevens aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Bulgarije op 18.07.2024 en in Italië op 09.10.2024.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 26.11.2024. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en 6 kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn partner en kinderen in Afghanistan verblijven. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet in 2021 en via Pakistan en Iran (verblijf van 1 jaar) naar Turkije reisde. Hij verklaarde dat hij 2 jaar in Turkije verbleef alvorens naar Bulgarije te reizen. Hij verklaarde dat hij verplicht zijn vingerafdrücken afstond in Bulgarije maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Bulgarije verliet na 20 dagen en via Servië en Bosnië (verblijf van 1 maand) naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat hij verplicht zijn vingerafdrücken afstond in Kroatië maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij via Slovenië naar Italië reisde. Hij verklaarde dat hij gearresteerd werd en verplicht werd zijn vingerafdrücken af te staan. Hij verklaarde dat hij Italië verliet na 1 maand en via Zwitserland en Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om internationale bescherming te vragen in België omdat het militaire personeel van Afghanistan goed wordt behandeld in België en erkend worden. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er naar eigen zeggen slecht werd behandeld en werd geslagen.

Op 26.11.2024 werden terugnameverzoeken gericht aan de Bulgaarse en Kroatische instanties. We ontvingen een weigering van de Bulgaarse instanties. De Kroatische instanties stemden op 10.12.2024 in met ons verzoek met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrücken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrücken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrücken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrücken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er naar eigen zeggen geslagen werd en slecht werd behandeld. We merken op dat we enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze beweringen te staven. We wensen verder te verwijzen naar rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum

seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementcommissie ‘LIBE’ (‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het ‘non refoulement’ beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat

de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

De Kroatische instanties stemden op 10.12.2024 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is." De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2023 update", laatste update op 10.07.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) stelt dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia.", pagina 57). Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 46). In de eerste fase is er wel sprake van gratis juridisch advies. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat 2023 een uitdagend jaar was omwille van de grote instroom van verzoekers in Kroatië. Hierdoor waren er gevallen waarbij verzoekers geen opvang konden verkrijgen. Dit leidde tevens tot een daling in de kwaliteit van de geboden opvang (p 93). We benadrukken evenwel dat uit dit rapport niet zou blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het afzien van een overdracht. Het enkele feit dat er kritische opmerkingen geplaatst kunnen worden bij de opvang in een periode van grote instroom is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 147 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat zijn gezondheid goed is.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties (4).”

2. Voorwerp van de vordering

2.1. Ambtshalve onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het voorwerp van de thans voorliggende vordering.

2.2. In het verzoekschrift determineert de verzoekende partij het voorwerp van haar beroep als zijnde de “het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2024”. Ter terechtzitting herhaalt de verzoekende partij dat dit het voorwerp is van haar beroep.

2.3. Echter, in hoofde van de verzoekende partij werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}). Een bijlage 26^{quater} betreft een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening, zijnde een besluit om de verzoekende partij over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat (cf. artikel 26.1 van de Dublin III-verordening). Dit besluit bevat dus een motivering aangaande de verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat waarnaar de betrokkene moet worden overgedragen en vormt in zijn geheel de basis voor de overdracht naar de aangeduide lidstaat.

In de thans genomen bijlage 26^{quater} wordt vastgesteld dat Kroatië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij en dat deze laatste bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten. Deze beslissing is genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt: *“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.*

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.”

Daarnaast luidt het eveneens relevante artikel 71/3, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) als volgt: *“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26^{quater}.”*

Bijgevolg voorziet deze bepaling dat de verwerende partij verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, wanneer zij heeft vastgesteld dat de verzoeker om internationale bescherming moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en aan deze verzoeker het verblijf geweigerd wordt. Een bijlage 26^{quater} bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

Ondanks het feit dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift en ter terechtzitting uitdrukkelijk aangeeft dat zij zich slechts richt tegen de bevelscomponent die vervat is in de bijlage 26^{quater}, blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat deze veel meer viseren dan alleen de vaststelling: *“ De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties (4).”

De verzoekende partij gaat immers ook in op de motieven die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat ondanks het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, er niet van kan worden uitgegaan dat Dublin-terugkeerders per definitie aldaar in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en daarop te concluderen dat er geen reden is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties.

Het artificiële onderscheid dat de verzoekende partij *in casu* maakt tussen enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten - en waarbij zij uitdrukkelijk stelt slechts het bevel aan te vechten - kan niet verhullen dat haar verzoekschrift tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} van 12 december 2024 in zijn geheel te vorderen. De gehele beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten maakt bijgevolg het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

2.4. De rechten van verdediging van de verwerende partij zijn geenszins geschonden daar de nota met opmerkingen eveneens betrekking heeft op de gehele beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en

op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "artikelen 19 (Algemene bepalingen betreffende de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg), 20 (regeling voor materiële opvangvoorzieningen), en 22 (gezondheidszorg) van de Opvang-richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024", en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1.1. De verzoekende partij geeft eerst de geschonden geachte bepalingen weer en geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Verder geeft zij de volgende toelichting:

"De bestreden beslissing schendt, zoals hierna wordt aangetoond, de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die leiden tot een schending van het non-refoulementsbeginself zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, §1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waarvan niet kan worden afgeweken.

Verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat de overdracht van verzoekende partij aan de ontvangende lidstaat niet leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Zij steunt daarvoor op het interstatelijk vertrouwensbeginsel (i) omdat het land van ontvangst dezelfde verdragen ondertekende en dies meer zonder dat te controleren, en op een foutieve of onzorgvuldige lezing van het A.I.D.A.-rapport van juli 2024 update (cf. stuk nr. 3.1) dat zij aan het administratieve dossier toevoegt, alsook op eigen contradictoire argumenten, of (ii) door onterecht en onzorgvuldig de te verwachten gevolgen van haar bestreden beslissing niet te onderzoeken.

Het voormelde A.I.D.A.-rapport vermeldt dat het aantal asielaanvragen in 2023 68.114 bedraagt (cf. stuk nr. 3.1, Dp: 8 en 18 terwijl de opvangcapaciteit in alle centra slechts 900 plaatsen (600 in Zagreb, en 300 in Kutina) betreft (cf. stuk nr. 3.1, p. 87). De totale opvangcapaciteit is bereikt (cf. stuk nr. 3.1, pp. 18, 87, 93). Indien daarvan toch 34.000 asielzoekers werden opgevangen dan gebeurde dit in onmenselijke omstandigheden door matrassen in containers op voetbalvelden of in de gang (cf. stuk nr. 3.1, pp. 18 en 87) terwijl de kwaliteit van sanitair en netheid in verhouding onvoldoende was (cf. stuk nr. 3.1, p. 87). Het interstatelijk vertrouwensbeginsel is hiermee geschonden (« Due to available evidence, the mutual trust principle has been permanently shaken by proven systematic deficiencies in Croatia's [seal reception conditions. », cf. stuk nr. 3.1, p. 53). Dat de wet het recht op opvang voorziet (cf. stuk nr. 2, pp. 88 en volgende) zoals verwerende partij argumenteert en benadrukt, is hiermee aangetoond niet gelijk te stellen met de realiteit en praktijk die niet aan de minimum standaardvereisten van de artikelen 19 en 21 van voormelde Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024 voldoen en bij gebrek aan opvang of bij gebrekkige kwaliteit in geval van opvang kennelijk tot mensonterende mishandelingen leiden.

Hieruit volgt cijfermatig en daarmee onbetwistbaar dat er onvoldoende plaatsen zijn voor opvang en het risico dat verzoekende partij geen opvang krijgt reëel is.

Zelfs indien verzoekende partij opvang krijgt dan voldoet, zoals hiervoor werd gedemonstreerd, deze opvang kennelijk niet aan de Europeesrechtelijke minimumstandaarden die de artikelen 19 en 21 van voormelde Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024 voorschrijven.

Uit het voorgaande volgt dat verwerende partij de rapporten onzorgvuldig las en dat dezelfde rapporten de ingeroepen motieven op gedocumenteerde wijze de bestreden beslissing tegenspreken.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Rekening houdende met het reële risico dat verzoekende partij bij verplichte terugkeer geen opvang krijgt, is ontegensprekelijk niet aan de Europeesrechtelijke minimumvoorwaarden voor opvang voldaan en belandt verzoekende partij in een onmenselijke situatie die de hardheidsdrempel van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens overschrijft.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing ontegensprekelijk het non-refoulementsbeginzel.

Door de bestreden beslissing te nemen zonder over deze informatie of garanties te beschikken, en zonder enig onderzoek naar de te verwachten gevolgen te voeren (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12) om zich ervan te verzekeren dat haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van het refoulementsbeginzel, handelde verzoekende partij onzorgvuldig terwijl verwerende partij daartoe positiefrechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, §95) zelfs Proprio motu (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, S 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95) wordt verplicht.

Verwerende partij mag verzoekende partij volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens die zij in de bestreden beslissing herhaalt, niet aan de ontvangende lidstaat overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12) wat klaarblijkelijk zoals verzoekende partij gedocumenteerd aantoont, zal geschieden. Verwerende partij handelt hierdoor kennelijk onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om dezelfde redenen leidt de overdracht van verzoekende partij tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zoals besproken in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd omdat het in de praktijk afwezig zijn van opvang en van medische verzorging in strijd is met de artikelen 19 en 21 van voormelde Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024.

Schending van het non-refoulementsbeginzel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, §1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, én met de artikelen 17 en 18 van de artikelen 19 en 21 van voormelde Opvang-Richtlijn (EU) 2024/1346 van 14 mei 2024.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de ingeroepen motieven niet als ernstig worden weerhouden en kunnen zij daarom de bestreden beslissing niet schragen.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motiveringsplicht.

Schending van de motiveringplicht. Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

4.3. Beoordeling

4.3.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Artikel 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

4.3.2. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/17, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de

Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of op gedwongen wijze, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: "een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd" en "onder "land van doorreis" in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan"). *In casu* ligt een bijlage 26^{quater} voor ("weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten") waarmee de overdracht van de verzoekende partij wordt beoogd aan Kroatië, in toepassing van de Dublin III-verordening.

De verzoekende partij valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en zij kan zich niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet beroepen.

4.3.3. De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat de verwerende partij niet meer kan verwijzen naar de verordening nr. 604/2013, omdat er met de verordening nr. 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de verordening nr. 2024/1351) een nieuwe verordening is die reeds in werking is getreden. Artikel 83 van de verordening nr. 2024/1351 bepaalt immers dat de verordening nr. 604/2013 pas wordt ingetrokken met ingang van 1 juli 2026. In ditzelfde artikel is daarenboven ook bepaald dat verwijzingen naar de ingetrokken verordening gelden als verwijzingen naar de nieuwe verordening en dienen te worden gelezen volgens de concordantietabel.

4.3.4. In de uiteenzetting van het enig middel kan de Raad geen concrete toelichting lezen over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 2 van het EVRM schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is.

4.3.5. De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 (5) van de Dublin III-verordening. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu de verzoekende partij er op 23 september 2024 een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, de Kroatische instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoekende partij niet bewees dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door haar tijdens haar Dublingehoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. Aldus kunnen de motieven die de bestreden akte onderbouwen op eenvoudige wijze hierin worden gelezen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt ze haar niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. De conclusie dat deze plicht niet geschonden werd door de gemachtigde dringt zich des te meer op gezien uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de

motieven van de bestreden akte kent, vermits zij ze op inhoudelijk vlak bekritiseert (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Ook op de gemachtigde rust, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing haar fundamentele rechten schendt, zoals op absolute wijze neergelegd in artikel 3 van het EVRM. Volgens de verzoekende partij spreekt het AIDA-rapport de conclusie van de gemachtigde tegen dat zij geen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zou ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde steunt volgens de verzoekende partij verkeerdelijk op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op een verkeerde of eenzijdige lezing van het AIDA-rapport.

Anders dan de verzoekende partij opwerpt, kan de Raad niet volgen dat er thans ernstige aanwijzingen voorliggen dat zij in geval van overdracht naar Kroatië zal verstoken blijven van adequate opvang. Uit het administratief dossier blijkt dat op 10 december 2024 Kroatië uitdrukkelijk erkende de verantwoordelijke lidstaat te zijn op grond van artikel 20, 5 van de Dublin III-verordening. In dit akkoord benadrukt Kroatië dat het ministerie van binnenlandse zaken van Kroatië garandeert dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij zal gebeuren in lijn met de nationale wetgeving en met de verplichtingen onder unierecht en internationaal recht.

Over het opvangsysteem in Kroatië wordt in de bestreden beslissing volgende motivering gegeven:

“Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie ‘LIBE’ (‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE))”

en

“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat 2023 een uitdagend jaar was omwille van de grote instroom van verzoekers in Kroatië. Hierdoor waren er gevallen waarbij verzoekers geen opvang konden verkrijgen. Dit leidde tevens tot een daling in de kwaliteit van de geboden opvang (p 93). We benadrukken evenwel dat uit dit rapport niet zou blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het afzien van een overdracht. Het enkele feit dat er kritische opmerkingen geplaatst kunnen worden bij de opvang in een periode van grote instroom is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.”

De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet wordt gehaald. De verzoekende partij brengt geen andere informatie aan die kan aanleiding geven tot een andere zienswijze.

Uit het bijgebrachte AIDA rapport blijkt dat in 2023 op een aantal momenten sprake was van overbezetting van de opvangcentra. Dat is een tekortkoming in de opvangvoorziening. Maar anders dan de verzoekende partij betoogt, is dit geen fundamentele systeemfout die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid als bedoeld in het al genoemde arrest Jawo, bereikt. Daarbij is van belang dat uit het rapport volgt dat de overbezetting incidenteel en niet structureel was. Daarnaast waren er op de momenten van overbezetting in de opvangcentra extra matrassen, voedsel, basale medische zorg en sanitaire voorzieningen aanwezig. In het opvangcentrum in Kutina werden er extra containerunits en toiletten geplaatst. Hoewel het opvangsysteem in Kroatië in bepaalde perioden onder grote druk heeft gestaan, betekent dat niet dat een persoon die aan Kroatië wordt overgedragen en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Immers in dergelijke perioden van grote druk werd voorzien in essentiële levensbehoeften als voeding, sanitaire voorzieningen en basale medische zorg. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, waar op momenten geen directe slaapplek kon worden geboden, daarin binnen een of enkele dagen wel kon worden voorzien. Zelfs op dergelijke momenten van grote druk kan niet worden gesproken van een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Voorts blijkt uit het voorgaande dat de Kroatische autoriteiten zich actief hebben ingezet om nieuwe opvangplaatsen te creëren en dus niet onverschillig staan tegenover incidentele tekorten in de opvang. Bovendien blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat Kroatië een transitland is aangezien de meerderheid van de verzoekers Kroatië verlaten binnen de drie dagen. Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de asielprocedure of opvang. De combinatie van de informatie in het AIDA-rapport, met de algemene garanties van december 2024, waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing ook verwijst, maken dat niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij bijna zeker geen opvang zou hebben in geval van overdracht aan Kroatië, noch dat de verzoekende partij op onmenselijke wijze zou worden opgevangen.

Waar de verzoekende partij ook stelt dat de Opvangrichtlijn wordt geschonden en dit voldoende wordt geïllustreerd met het uittreksel van het AIDA-rapport dat zij aan het verzoekschrift toevoegt, wijst de Raad in deze naar de paragrafen 84-86 van het arrest van de gevoegde zaken NS (C-411/10) en ME (C-493/10) van

21 december 2011 waaruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9 [zijnde de richtlijn die werd ingetrokken en vervangen door de Opvangrichtlijn], 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de verzoeker van internationale bescherming niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*”, is de overdracht in strijd met die bepaling.

Waar de verzoekende partij ook nog wijst op artikel 19 van de Opvangrichtlijn, blijkt dat dit artikel betrekking heeft op de gezondheidszorg. Echter, *in casu* haalt de verzoekende partij geen enkel concreet medisch probleem aan en blijkt ook uit het Dablingehoor dat zich in het dossier bevindt, dat de verzoekende partij verklaarde een goede gezondheid te hebben.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of dat de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de verwerende partij op een onredelijke, onzorgvuldige of onaanvaardbaar gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe om *prima facie* te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Er wordt *prima facie* geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de verwerende partij bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat zij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS